

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

Agenția Națională de
Administrare Fiscală

Direcția generală de soluționare
a contestațiilor

Str. Apolodor, nr. 17
sector 5, București
Tel : +021 319 97 59
Fax : +021 336 85 48
e-mail:Contestatii.ANAF@mfinante.ro

DECIZIA nr. 10 /.2011
privind soluționarea contestației depusă de
S.C..X. .X. S.R.L. din .X. înregistrată la
Direcția generală de soluționare a contestațiilor
din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală
sub nr. 907907/04.06.2010

Direcția generală de soluționare a contestațiilor din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală a fost sesizată de Direcția generală a finanțelor publice a Municipiului .X., prin adresa nr..X./02.06.2010, înregistrată la Direcția generală de soluționare a contestațiilor sub nr. 907907/04.06.2010 cu privire la contestația formulată de S.C..X. .X. S.R.L. din .X., str.X, nr.X, clădirea X, intrarea X, birou X, sector X, având cod de înregistrare fiscală X, înmatriculată la Registrul Comerțului sub numărul X.

Contestația a fost formulată împotriva Deciziei de impunere nr..X./26.03.2010 emisă de către organele de inspecție fiscală ale Administrației finanțelor publice sector X, Activitatea de inspecție fiscală, în baza Raportului de inspecție fiscală nr..X./26.03.2010 prin care, urmare a soluționării deconturilor de TVA cu sumă negativă cu opțiune de rambursare, s-a aprobat la rambursare taxa pe valoarea adăugată în sumă de .X. lei, s-a stabilit suplimentar și s-a respins la rambursare taxa pe valoarea adăugată în sumă de .X. lei, din care societatea contestă suma de **.X. lei.**

Contestația a fost depusă în termenul prevăzut de art.207 alin.(1) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003, privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, stabilit în raport de data emiterii Deciziei de impunere nr..X., respectiv 26.03.2010 și de data înregistrării contestației la Administrația finanțelor publice sector X, respectiv 26.04.2010 potrivit ștampilei registraturii acestei instituții aplicată pe originalul contestației.

Văzând că în speță sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 205, art.206, art. 207 și art. 209 alin.(1) lit.c) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările

ulterioare, coroborat cu pct.5.4 din Ordinul Președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr.519/2005 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, Agenția Națională de Administrare Fiscală, prin Direcția generală de soluționare a contestațiilor este învestită să se pronunțe asupra contestației.

I. S.C..X. .X. S.R.L. contestă Decizia de impunere nr..X./26.03.2010 emisă de către organele de inspecție fiscală din cadrul Administrației finanțelor publice sector 1 în baza Raportului de inspecție fiscală nr..X./26.03.2010, solicitând anularea parțială a deciziei de impunere mai sus menționată, invocând „netemeinicia și nelegalitatea actelor contestate referitoare la ajustarea dreptului de deducere al taxei pe valoarea adăugată aferentă achiziției clădirilor demolate de societate în vederea dezvoltării unui complex de birouri”.

Societatea menționează că în perioada 17.12.2007-11.07.2008, a achiziționat terenuri și clădiri în valoare de .X. lei, în .X., str.Prof. X X, nr.X, sector X, în vederea realizării unui ansamblu de birouri, și precizează că potrivit legislației în vigoare în anii 2007 și 2008, a dedus integral taxa pe valoarea adăugată aferentă achiziției anumitor construcții în sumă de .X. lei.

De asemenea, societatea menționează că în anul 2008, „a demarat proiectul investițional prin realizarea demersurilor necesare în vederea obținerii autorizației de demolare, precum și a autorizațiilor necesare construcției complexului de birouri”, înregistrând în acest sens, „cheltuieli cu servicii de întocmire a documentației tehnice de verificare a evidențelor cadastrale privind imobilele situate în .X., str.Prof. .X. .X., nr.X, sector X, precum și cheltuieli cu serviciile de consultanță și proiectare aferente proiectului „502 X” situat pe b-dul .X. .X., nr.X, sector 2.”

„Având în vedere durata de timp necesară desfășurării proiectului investițional și eliberării tuturor avizelor și autorizațiilor ce se impun a fi obținute pentru demararea proiectului, în vederea minimizării costurilor, societatea a hotărât închirierea către terți a unei suprafețe de aproximativ 100 mp din clădirile achiziționate. În acest sens, societatea a emis facturi cu TVA 19%, depunând la Administrația finanțelor publice .X., Notificare privind opțiunea de taxare a operațiunilor prevăzute la art.141 alin.(2) lit.e) din Codul fiscal.”

Societatea precizează că „suprafețele respective au fost închiriate doar pe parcursul anului 2008”, și menționează că după data de 09.01.2009, data obținerii autorizației de demolare nr.6/2 „P” a demarat procesul de demolare a construcțiilor edificate pe teren.

S.C..X. .X. S.R.L. a considerat că „demolarea construcțiilor făcea parte din planul investițional, iar noul proiect de birouri, odată pus în

funcțiune, urma să fie folosit pentru realizarea de operațiuni taxabile”, astfel că nu a procedat la ajustarea TVA dedusă inițial la achiziția construcțiilor.

Societatea menționează că „urmare a achizițiilor de servicii aferente proiectului investițional (servicii de consultanță, servicii de notariat, servicii de demolare a clădirilor, servicii de chirie) efectuate în perioada 07.12.2007-31.12.2009”, s-a aflat în poziție de rambursare de TVA, motiv pentru care prin cererile depuse în perioada 25.05.2009-25.01.2010 a solicitat rambursarea sumei negative de TVA în valoare de .X. lei, cereri ce au fost soluționate prin procedura de rambursare cu control anticipat, iar în urma inspecției fiscale „organele de control au dispus ajustarea TVA în sumă de .X. lei aferentă clădirilor demolate”.

Societatea consideră că „organele de control au procedat eronat la ajustarea TVA în sumă de .X. lei, aferentă clădirilor edificate pe terenul achiziționat, ulterior demolate de societate”, întrucât „intenția societății a fost întotdeauna de a achiziționa doar terenurile în scopul dezvoltării ansamblului de birouri, în timp ce achiziția construcțiilor a fost inevitabilă.”

S.C..X. .X. S.R.L. citează prevederile art.11 alin.(1) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, și menționează că „pentru stabilirea tratamentului de TVA aplicabil, autoritățile trebuiau să considere substanța tranzacției, și anume intenția .X. de a achiziționa un teren, parte din proiectul de investiții al societății”, precizând că dacă „ar fi avut intenția de a achiziționa construcțiile pentru a le utiliza în cursul normal al activității economice, achiziția acestora putea fi realizată în regim de scutire, cu impact pozitiv asupra fluxurilor de trezorerie ale societății. Cu toate acestea, ținând cont de faptul că elementul principal al operațiunilor au fost terenurile construibile, operațiunile au fost taxabile din perspectiva TVA”.

De asemenea, societatea citează prevederile art.145 alin.(2) lit.a) și art.146 alin.(1) lit.a) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, și pct.45 din Hotărârea Guvernului nr.44/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, și consideră că „a îndeplinit la momentul achiziției condițiile de exercitare a dreptului de deducere pentru TVA aferentă construcțiilor, iar demolarea ulterioară a acestora nu afectează dreptul de deducere exercitat inițial de societate.”

Totodată, societatea invocă „prevederile Directivei Consiliului Uniunii Europene nr..X./1977, înlocuită ulterior cu Directiva Consiliului Uniunii Europene nr..X./2006”, și menționează că „odată cu aderarea României la Uniunea Europeană, cazurile Curții Europene de Justiție sunt corp comun cu Directiva .X./2006”.

Astfel, potrivit Deciziei Curții Europene de Justiție C-110/94 „Intercommunale voor zeewaterrontziling (.X.) v. Belgian State”, Curtea

Europenă de Justiție a decis *„chiar și prima cheltuială de investiție în scopul unei activități poate fi considerată activitate economică”*, precum și faptul că *„TVA plătită pentru acțiunile premergătoare realizării unei activități economice în principiu poate fi dedusă, în conformitate cu art.17 al Directivei (în prezent art.167 din Directiva .X./2006)”*.

Societatea precizează că starea clădirilor la momentul achiziției, nu permitea utilizarea acestora ca atare în vederea realizării obiectivului de investiții vizat, respectiv edificarea ansamblului de birouri, fiind necesară demolarea lor.

Pe cale de consecință, în conformitate cu legislația de TVA din România și jurisprudența europeană în cazul .X., societatea consideră că achiziția terenurilor și a construcțiilor aferente, precum și executarea lucrărilor de demolare se califică drept acțiuni premergătoare realizării unei activități economice.

Societatea consideră că *„prevederile Codului fiscal cu privire la ajustarea dreptului de deducere a TVA dedusă inițial contravin prevederilor legislației europene”* și invocă Decizia Curții Europene de Justiție C-26/1962 *„NV Algemene Transport-en Expeditie Onderneming van Gend & Loos v. Netherlands Inland Revenue Administration”*, *„conform căreia „prevederile Tratatului CEE produc efect direct, creând drepturi individuale pentru particulari (justițiabili), pe care instanțele naționale trebuie să le protejeze.”*

Societatea menționează că potrivit *„prevederilor Directivei .X./2006, în cazul distrugerilor nu se efectuează ajustarea dreptului de deducere exercitat la momentul achiziției proprietății”* și consideră că prevederile legislației de TVA din România în materie de ajustare a dreptului de deducere sunt mai restrictive decât prevederile Directivei .X./2006, motiv pentru care *„Comisia poate deschide o procedură împotriva României privind neîndeplinirea unei obligații ce îi revine în calitate de stat membru conform art.226 din Tratatul CEE”*.

În concluzie, S.C..X. .X. S.R.L. consideră că *„organele de control au procedat în mod eronat cu privire la dispunerea ajustării TVA în valoare totală de .X. lei aferentă achiziției construcțiilor demolate de societate.”*

II. Organele de inspecție fiscală ale Administrației finanțelor publice sector 1, au efectuat o inspecție parțială la S.C..X. .X. S.R.L. care a cuprins perioada 07.12.2007 – 31.12.2009 și a avut drept obiectiv soluționarea deconturilor de TVA cu opțiune de rambursare a soldului sumei negative de TVA depuse în perioada 25.05.2009-25.01.2010 la Administrația finanțelor publice sector X, în urma căreia a fost întocmit Raportul de inspecție fiscală nr..X./26.03.2010, care a stat la baza emiterii Deciziei de impunere nr..X./26.03.2010, contestată.

În urma verificării, organele de inspecție fiscală au stabilit taxa pe valoarea adăugată în sumă de .X. lei, ca urmare a ajustării TVA deductibile aferentă bunurilor de capital, respectiv construcțiilor care la data achiziției

erau închiriate, societatea încasând ulterior chirie cu TVA, conform notificării opțiunii de taxare, realizând astfel operațiuni taxabile și care ulterior se demolează conform Autorizației de desființare nr.6/2 „P” /09.01.2009, în conformitate cu prevederile art.149 alin.(4) lit.d) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare și cu pct.54 alin.(8) din Hotărârea Guvernului nr.44/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

III. Luând în considerare constatările organului de inspecție fiscală, motivele prezentate de societate, documentele existente la dosarul cauzei, precum și actele normative invocate de contestatoare și organele de inspecție fiscală, se rețin următoarele:

Referitor la taxa pe valoarea adăugată în sumă de .X. lei, Agenția Națională de Administrare Fiscală, prin Direcția generală de soluționare a contestațiilor este investită să se pronunțe dacă S.C..X. .X. S.R.L. avea obligația ajustării taxei pe valoarea adăugată dedusă aferentă construcțiilor achiziționate, în condițiile în care aceste construcții și-au încetat existența ca urmare a demolării lor.

În fapt, în perioada 17.12.2007-11.07.2008, S.C..X. .X. S.R.L. a achiziționat terenuri și clădiri în valoare de .X. lei, în .X., str. Prof. .X. .X., nr.X-X, sector X, pentru care și-a exercitat dreptul de deducere a TVA aferentă achiziției anumitor construcții în sumă de .X. lei.

În urma verificării, organele de inspecție fiscală au constatat că în ulterior achiziției, în anul 2008, societatea a refacturat costurile vechilor chiriași, conform clauzelor din contractul de vânzare-cumpărare, iar în anul 2009, societatea a demolat construcțiile conform Autorizației de desființare nr.6/2 „P”/09.01.2009.

Având în vedere că în anul 2008, societatea a obținut venituri din închirierea unei părți din clădirile achiziționate, pentru care a colectat taxa pe valoarea adăugată, conform notificării opțiunii de taxare, realizând astfel operațiuni taxabile, și care ulterior se demolează conform Autorizației de desființare nr.6/2 „P” /09.01.2009, organele de inspecție fiscală au procedat la ajustarea taxei pe valoarea adăugată dedusă aferentă bunurilor de capital care și-au încetat existența, începând cu anul 2009, o singură dată pentru întreaga perioadă rămasă, stabilind în sarcina societății taxa pe valoarea adăugată în sumă de .X. lei.

În drept, art.145 alin.(2) lit.a) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal cu modificările și completările ulterioare, în vigoare de la 03.04.2007, prevede:

„(2) Orice persoană impozabilă are dreptul să deducă taxa aferentă achizițiilor, dacă acestea sunt destinate utilizării în folosul următoarelor operațiuni:

a) operațiuni taxabile; [...]”

Având în vedere prevederile legale citate mai sus, se reține că orice persoană impozabilă, are dreptul să deducă taxa pe valoarea adăugată aferentă achizițiilor dacă acestea sunt destinate utilizării în folosul operațiunilor sale taxabile, iar justificarea acestora ca fiind destinate operațiunilor sale taxabile revine persoanei impozabile din punct de vedere al taxei pe valoarea adăugată care a achiziționat bunurile/serviciile respective.

Potrivit art.149 alin.(4) lit.a) pct.1 și lit.d) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal cu modificările și completările ulterioare, stipulează:

“ (4) Ajustarea taxei deductibile prevăzute la alin. (1) lit. d) se efectuează:

a) în situația în care bunul de capital este folosit de persoana impozabilă:

1. integral sau parțial, pentru alte scopuri decât activitățile economice; [...]

d) în situația în care bunul de capital își încetează existența, cu excepția cazurilor în care se dovedește că respectivul bun de capital a făcut obiectul unei livrări sau unei livrări către sine pentru care taxa este deductibilă; [...]”

Totodată, pct.54 alin.(8) din Hotărârea Guvernului nr.44/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, precizează:

“(8) Ajustarea taxei deductibile prevăzută la art.149 alin.(4) lit.d) din Codul fiscal, se efectuează o singură dată pentru întreaga perioadă de ajustare rămasă, incluzând anul în care apare obligația ajustării, și este de până la o cincime sau, după caz, o douăzecime pe an, din valoarea taxei deduse inițial, fiind operat în decontul TVA aferent perioadei fiscale în care bunurile de capital își încetează existența, cu excepția situațiilor prevăzute la alin. (9). Casarea unui bun de capital înainte de expirarea duratei normale de funcționare a acestuia nu este considerată livrare către sine, dar se aplică prevederile referitoare la ajustare, întrucât bunul își încetează existența în întreprindere. Aceleași prevederi se aplică și în cazul casării unui bun de capital după expirarea duratei normale de funcționare, dar în cursul perioadei de ajustare.”

Având în vedere prevederile legale menționate mai sus, se reține că **în situația în care bunurile de capital achiziționate nu sunt folosite în scopul operațiunilor taxabile, sau își încetează existența**, taxa deductibilă aferentă acestora, reprezentând **taxa achitată sau datorată, aferentă operațiunilor legate de achiziția, transformarea sau modernizarea acestor bunuri, se ajustează integral sau parțial** pentru întreaga perioadă de ajustare rămasă incluzând anul în care apare modificarea destinației de utilizare.

Din analiza documentelor anexate la dosarul cauzei, respectiv a Raportului de inspecție fiscală nr..X./26.03.2010, se reține că în perioada 17.12.2007-11.07.2008, S.C..X. .X. S.R.L. a achiziționat terenuri și clădiri în valoare de .X. lei, în .X., str. Prof. .X. .X., nr.X, sector X, pentru care și-a exercitat dreptul de deducere a TVA aferentă achiziției anumitor construcții în sumă de .X. lei.

În urma verificării, organele de inspecție fiscală au constatat că ulterior achiziției, în anul 2008, societatea a refacturat costurile vechilor chiriași, conform clauzelor din contractul de vânzare-cumpărare.

Totodată, organele de inspecție fiscală au constatat că societatea a obținut Certificatul de urbanism nr.X/251 „P”/09.07.2008, iar în anul 2009, societatea a demolat construcțiile conform Autorizației de desființare nr.6/2 „P”/09.01.2009.

Având în vedere cele precizate mai sus, se reține că prin demolare, construcțiile și-au încetat existența, astfel că societatea avea obligația ajustării taxei pe valoarea adăugată dedusă aferentă acestora potrivit prevederilor legale invocate mai sus.

De asemenea, din analiza documentelor anexate la dosarul cauzei, se reține faptul că societatea a obținut Autorizația de construire nr.X/2P/22.01.2010 privind construirea unui ansamblu de clădiri 4S+P+8E+1E tehnic cu funcțiune de birouri și servicii de complementare, împrejmuire, amplasare mobilier urban și amenajări exterioare peisagere, drumuri, accese, trotuare, alei, parcuri și șantier și a angajat proiectanți, manageri și consultanți în vederea realizării proiectului „502 Hermes Business Center”, astfel ca intenția societății la momentul achiziției a fost de a demola construcțiile respective, fapt care conduce la concluzia ca acestea nu au fost destinate utilizării în folosul operațiunilor taxabile.

Prin urmare, având în vedere atât constatările organelor de inspecție fiscală, cât și susținerile societății contestatoare, se reține că imobilele constând în construcțiile care au fost achiziționate inițial și ulterior au fost demolate, nu au fost utilizate în folosul operațiunilor taxabile. Mai mult, acestea au fost achiziționate cu scopul bine determinat, cert de demolare, prin urmare, începând cu anul 2009 societatea nu a mai îndeplinit condițiile pentru exercitarea dreptului de deducere a taxei pe valoarea adăugată aferentă achiziției construcțiilor, respectiv acestea nu au fost destinate

utilizării în folosul operațiunilor sale taxabile, motiv pentru care în mod legal organele de inspecție fiscală au procedat la ajustarea taxei pe valoarea adăugată aferentă bunurilor de capital care și-au încetat existența în anul 2009, stabilind în sarcina societății taxa pe valoarea adăugată în sumă de .X. lei, în conformitate cu prevederile art.149 alin.(4) lit.d) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare și cu pct.54 alin.(8) din Hotărârea Guvernului nr.44/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

Totodată, se reține că în același sens s-a pronunțat pentru o speță similară și direcția de specialitate din cadrul Ministerului Finanțelor Publice, respectiv Direcția de legislație în domeniul taxei pe valoarea adăugată, prin adresa nr.X/24.10.2008, anexată la dosarul cauzei, care precizează:

„/.../ dreptul de deducere a TVA se acordă pe baza intenției declarate a persoanei impozabile de a desfășura activități supuse TVA. Totuși, în cazul în care o persoană impozabilă cumpără bunuri imobile pentru a le demola, deci fără a avea intenția să le utilizeze [...], nu sunt îndeplinite condițiile pentru exercitarea dreptului de deducere în momentul achiziției”.

Având în vedere cele precizate mai sus, prevederile legale în materie, precum și documentele anexate la dosarul cauzei, în temeiul prevederilor art.216 alin.(1) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, coroborat cu pct.12.1 lit.a) din Ordinul Președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr.519/2005 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, potrivit cărora:

„Contestația poate fi respinsă ca neîntemeiată, în situația în care argumentele de fapt și de drept prezentate în susținerea contestației nu sunt de natură să modifice cele dispuse prin actul administrativ fiscal atacat;”,

se va respinge ca neîntemeiată contestația formulată de S.C..X. .X. S.R.L. pentru suma de **.X. lei**, reprezentând taxa pe valoarea adăugată.

În ceea ce privește invocarea de către societatea contestatoare a prevederilor pct.45 alin.(1) din Hotărârea Guvernului nr.44/2004 privind Normele de aplicare ale Codului fiscal, potrivit căruia orice persoană impozabilă are dreptul să deducă taxa din momentul în care această persoană intenționează să desfășoare o activitate economică, aceasta nu poate fi reținută în soluționarea favorabilă a cauzei, întrucât aceste prevederi sunt date în aplicarea art.145 alin.(4), respectiv acordarea dreptului de deducere a taxei pentru achizițiile efectuate de o persoană impozabilă înainte

de înregistrarea acesteia în scopuri de TVA, conform prevederilor art.153 din Codul fiscal, ceea ce nu este aplicabil speței în cauză, societatea fiind înregistrată ca plătitoare de TVA la momentul tranzacțiilor respective, iar pe de altă parte, așa cum s-a reținut mai sus, construcțiile au fost achiziționate în vederea demolării, demolare ce s-a și materializat, societatea nefăcând dovada că utilizat aceste construcții în scopul operațiunilor sale taxabile.

Totodată, invocarea de către societatea a prevederilor art.146 alin.(1) lit.a) din Codul fiscal, nu poate fi reținută în soluționarea favorabilă a cauzei, întrucât deținerea unei facturi care conține informații obligatorii prevăzute la art.155 alin.(5) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, nu este suficientă pentru a beneficia de dreptul de deducere al taxei pe valoarea adăugată, societatea trebuie să justifice în primul rând faptul că bunurile achiziționate pe bază de factură sunt destinate utilizării în folosul operațiunilor sale taxabile, în conformitate cu prevederile legale citate în speță.

De asemenea, cazurile C-110/94 și C-26/1962 prezentate în argumentele societății, nu pot fi reținute în soluționarea favorabilă a cauzei, întrucât Curtea Europeană de Justiție prin jurisprudența sa în materie de taxa pe valoarea adăugată a stabilit că este obligația persoanei impozabile care solicită deducerea taxei pe valoarea adăugată să demonstreze că sunt îndeplinite toate condițiile legale pentru acordarea deducerii, cu alte cuvinte ca persoana în cauză să-și dovedească intenția alocării integrale a achizițiilor pentru care solicită deducerea în folosul unor operațiuni taxabile, ceea ce nu este cazul în speță.

Referitor la argumentul societății potrivit căruia „*intenția societății a fost întotdeauna de a achiziționa doar terenurile în scopul dezvoltării ansamblului de birouri, în timp ce achiziția construcțiilor a fost inevitabilă*”, acesta nu poate fi reținut în soluționarea favorabilă a cauzei, întrucât societatea nu a avut intenția de a utiliza clădirile achiziționate pentru realizarea de operațiuni taxabile, ci în scopul de a le desființa, în vederea realizării unui ansamblu de birouri.

Pentru considerentele arătate, în temeiul prevederilor legale invocate în conținutul deciziei și în temeiul prevederilor art.216 alin.(1) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, republicată, se

DECIDE

Respingerea ca neîntemeiată a contestației formulată de S.C..X.
.X. S.R.L. împotriva Deciziei de impunere nr..X./26.03.2010 emisă de către
organele de inspecție fiscală ale Administrației finanțelor publice sector 1,
pentru suma de **.X. lei**, reprezentând taxa pe valoarea adăugată.

Prezenta decizie poate fi atacată la Curtea de Apel .X. în termen
de 6 luni de la data comunicării, conform prevederilor legale.

DIRECTOR GENERAL,